

Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)

den 6 februari 2019*

”Begäran om förhandsavgörande – Civilrättsligt samarbete – Domstols behörighet och verkställighet av domar på privaträttens område – Förordningarna (EG) nr 44/2001 och (EG) nr 1346/2000 – Respektive tillämpningsområde – Utmättningsman i konkurs – Talan väckt av konkursförvaltaren”

I mål C-535/17,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Hoge Raad der Nederlanden (Nederländernas högsta domstol) genom beslut av den 8 september 2017, som inkom till domstolen den 11 september 2017, i målet

NK, konkursförvaltare för PI Gerechtsdeurwaarderskantoor BV i konkurs och PI i konkurs,

mot

BNP Paribas Fortis NV,

meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av domstolens vice ordförande R. Silva de Lapuerta (referent), tillförordnad ordförande på första avdelningen, samt domarna A. Arabadjiev, E. Regan, C.G. Fernlund och S. Rodin,

generaladvokat: M. Bobek,

justitiesekreterare: handläggaren R. Schiano,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 5 juli 2018,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

- NK, konkursförvaltare för PI Gerechtsdeurwaarderskantoor BV i konkurs och PI i konkurs, genom B.I. Kraaijpoel, T. V. J. Bil, P. M. Veder och R. J. M. C. Rosbeek, advocaten,
- BNP Paribas Fortis NV, genom F. E. Vermeulen och R. J. van Galen, advocaten,
- Portugals regering, genom L. Inez Fernandes, M. Figueiredo och P. Lacerda, samtliga i egenskap av ombud,
- Europeiska kommissionen, genom R. Troosters och M. Heller, båda i egenskap av ombud,

* Rättegångsspråk: nederländska.

och efter att den 18 oktober 2018 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,
följande

Dom

- 1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 1.2 b i rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (EGT L 12, 2001, s. 1), av artiklarna 4.1 och 13 i rådets förordning (EG) nr 1346/2000 av den 29 maj 2000 om insolvensförfaranden (EGT L 160, 2000, s. 1), och av artikel 17 i Europaparlamentet och rådets förordning (EG) nr 864/2007 av den 11 juli 2007 om tillämplig lag för utomobligatoriska förpliktelser (Rom II) (EUT L 199, 2007, s. 40).
- 2 Begäran har framställts i ett mål mellan NK, i egenskap av konkursförvaltare för PI Gerechtsdeurwaarderskantoor BV i konkurs och PI i konkurs (nedan kallad konkursförvaltaren), och BNP Paribas Fortis NV (nedan kallat Fortis) angående ett krav från konkursförvaltaren, inom ramen för konkurser som inletts i Nederländerna, på ett belopp som otillbörligen uppburits av en av konkursgäldenärerna på ett konto hos Fortis i Belgien.

Tillämpliga bestämmelser

Förordning nr 1346/2000

- 3 I skälen 4, 6, 7 och 23 i förordning nr 1346/2000 anges följande:
 - ”(4) För att den inre marknaden skall fungera väl måste det undvikas att parterna får motiv att överföra tillgångar från en medlemsstat till en annan eller att välja jurisdiktion för att få en förmånligare rättslig ställning (’forum shopping’).

...
 - (6) Enligt proportionalitetsprincipen bör förordningen begränsas till bestämmelser som reglerar behörigheten att inleda insolvensförfaranden samt att anta beslut som fattas omedelbart på grundval av insolvensförfaranden och står i nära samband med dessa. Dessutom bör förordningen innehålla bestämmelser om erkännande av dessa beslut och om tillämplig lag, vilka även tillgodoser den nämnda principens krav.
 - (7) Insolvensförfaranden som rör konkurs i företag eller andra juridiska personer, tvångsförvaltning, ackord och liknande förfaranden är undantagna från tillämpningsområdet för [konventionen av den 27 september 1968 om domstols behörighet och om verkställighet av domar på privaträttens område (EGT L 299, 1972, s. 32), i dess lydelse enligt konventionen av den 29 november 1996 om anslutningen av Republiken Österrike, Republiken Finland och Konungariket Sverige (EGT C 15, 1997, s. 1)].

...
 - (23) I förordningen bör anges, för de områden som den omfattar, enhetliga lagvalsregler som inom sitt tillämpningsområde, ersätter nationella internationellt privaträttsliga regler. Om inte annat anges bör rättsordningen i den medlemsstat där förfarandet inleds vara tillämplig (lex concursus). Denna lagvalsregel om lagkonflikter bör gälla både för huvudförfarandet och lokala

förfaranden. Lex concursus bestämmer samtliga verkningar av insolvensförfarandet; såväl processuella som materiella, för berörda personer och rättsliga förhållanden. Lex concursus anger alla förutsättningar för att inleda, genomföra och slutföra ett insolvensförfarande.”

4 Artikel 3.1 i förordningen har följande lydelse:

”Domstolarna i den medlemsstat inom vars territorium platsen där gäldenärens huvudsakliga intressen finns, har behörighet att inleda ett insolvensförfarande. För bolag och andra juridiska personer skall sätet anses vara platsen där de huvudsakliga intressena finns, om inte annat visas.”

5 Artikel 4 i förordningen föreskriver följande:

”1. Om inte annat föreskrivs i denna förordning skall lagen i den medlemsstat inom vars territorium insolvensförfarandet inleds, nedan kallad inledningsstaten, vara tillämplig på insolvensförfarandet och dess verkningar.

2. Lagen i inledningsstaten skall bestämma förutsättningarna för att inleda ett förfarande, samt för att genomföra och slutföra det. Denna lag skall under alla förhållanden bestämma

...

c) gäldenärens rådighet och förvaltarens behörighet,

...

e) insolvensförfarandets verkningar på gäldenärens gällande avtal,

f) insolvensförfarandets verkningar på förfaranden som inletts av enskilda borgenärer, med undantag för pågående rättegångar,

...

h) hur fordringar skall anmälas, styrkas och godtas,

...

m) vilka återvinningsbestämmelser eller liknande bestämmelser som är tillämpliga.”

6 I artikel 13 i förordningen stadgas följande:

”Artikel 4.2 m skall inte tillämpas om den som haft vinning av en återvinningsgrundande handling visar att

– handlingen omfattas av lagen i en annan medlemsstat än inledningsstaten

och

– den lagen i det föreliggande fallet inte tillåter att handlingen angrips på något sätt.”

Förordning nr 44/2001

7 Artikel 1 i förordning nr 44/2001 definierar förordningens tillämpningsområde enligt följande:

”1. Denna förordning är tillämplig på privaträttens område, oberoende av vilket slag av domstol det är fråga om. Den omfattar i synnerhet inte skattefrågor, tullfrågor och förvaltningsrättsliga frågor.

2. Denna förordning är inte tillämplig på

a) fysiska personers rättsliga status, rättskapacitet eller rättshandlingsförmåga, makars förmögenhetsförhållanden, arv och testamente,

b) konkurs, ackord och liknande förfaranden,

c) social trygghet,

d) skiljeförfarande.

...”

Förordning nr 864/2007

8 Artikel 17 i förordning nr 864/2007 har följande lydelse:

”Vid bedömning av uppträdandet av den person vars ansvar görs gällande, skall hänsyn tas, som en sakfråga och i den mån det är lämpligt, till de ordnings- och säkerhetsbestämmelser som gällde på platsen och vid tidpunkten för den händelse som orsakade att ansvaret görs gällande.”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

9 PI var utmättningsman från år 2002 till dess att hans tillstånd drogs in i december 2008. För sin verksamhet som utmättningsman hade PI ett transaktionskonto som öppnats i Belgien hos Fortis. Detta konto var det som skulle användas av de personer vilkas skulder han drev in.

10 Under år 2006 bildade PI ett bolag enligt nederländsk rätt, PI Gerechtsdeurwaarderskantoor BV (nedan kallat PI.BV), med sig själv som ensam ägare och styrelseledamot. Detta bolag hade till syfte att driva PI:s verksamhet som utmättningsman. PI förde över tillgångarna i sin verksamhet, däribland transaktionskontot hos Fortis, till PI.BV. PI.BV hade också ett depositionskonto hos en annan bank, i Nederländerna, med medel från cirka 200 klienter.

11 Mellan den 23 och den 26 september 2008 överförde PI via internet totalt 550 000 euro från depositionskontot till transaktionskontot hos Fortis. Några dagar senare, mellan den 1 och den 3 oktober 2008, tog PI ut totalt 550 000 euro i kontanter från transaktionskontot hos Fortis. Denna handling utgjorde förskingring, och PI dömdes till fängelse för detta.

12 PI.BV försattes i konkurs den 23 juni 2009, och PI försattes i personlig konkurs den 2 mars 2010.

13 Inom ramen för dessa konkursförfaranden väckte konkursförvaltaren talan vid Rechtbank Maastricht (Domstolen i Maastricht, Nederländerna) och yrkade att Fortis skulle förpliktas att betala 550 000 euro. Till stöd för sin ansökan gjorde konkursförvaltaren gällande att Fortis hade ådragit sig

skadeståndsansvar gentemot borgenärskollektivet i PI.BV:s och PI:s konkurser genom att förbehållslöst medverka till att PI kunde ta ut medlen i kontanter, vilket stred mot bankens rättsliga skyldigheter och åsamkade borgenärerna i de båda konkurserna skada.

- 14 Rechtbank Maastricht (Domstolen i Maastricht) förklarade att den var behörig att pröva konkursförvaltarens talan. Detta beslut fastställdes av Gerechtshof 's-Hertogenbosch (Appellationsdomstolen i 's-Hertogenbosch, Nederländerna), genom mellandom av den 4 juni 2013, med motiveringen att konkursförvaltarens talan grundade sig på PI:s och PI.BV:s konkurser och därför omfattades av tillämpningsområdet för förordning nr 1346/2000.
- 15 Rechtbank Maastricht (Domstolen i Maastricht) förpliktade i sin slutliga dom Fortis att betala 550 000 euro som ersättning för den skada banken åsamkat borgenärerna.
- 16 Gerechtshof te 's-Hertogenbosch (Appellationsdomstolen i 's-Hertogenbosch) meddelade den 16 februari 2016 en mellandom i vilken den fann att då den redan prövat frågan om behörighet för de nederländska domstolarna i mellandomen av den 4 juni 2013, kunde den i princip inte pröva den frågan igen. Gerechtshof 's-Hertogenbosch (Appellationsdomstolen i 's-Hertogenbosch) uppgav dock i mellandomen av den 16 februari 2016 att det framgick av EU-domstolens dom av den 4 september 2014, Nickel & Goeldner Spedition (C-157/13, EU:C:2014:2145), och dom av den 11 juni 2015, Comité d'entreprise de Nortel Networks m.fl. (C-649/13, EU:C:2015:384), att Fortis argument att beslutet om de nederländska domstolarnas behörighet i mellandomen av den 4 juni 2013 var felaktigt a priori var välgrundat. Appellationsdomstolen beviljade därför prövningstillstånd på den punkten.
- 17 Vidare fann Gerechtshof te 's-Hertogenbosch (Appellationsdomstolen i 's-Hertogenbosch) att konkursförvaltarens talan mot Fortis var en så kallad Peeters/Gatzen-talan. Principen för en sådan talan slogs fast av Hoge Raad der Nederlanden (Nederländernas högsta domstol) i en dom av den 14 januari 1983. Enligt en Peeters/Gatzen-talan kan en konkursförvaltare under vissa omständigheter väcka talan om utomobligatoriskt skadestånd mot en tredje man som har bidragit till att konkursborgenärerna lidit skada, även om konkursgäldenären själv inte hade kunnat väcka en sådan talan. Enligt denna rättspraxis tillfaller intäkterna från en sådan talan, väckt av en konkursförvaltare i hela borgenärskollektivets intresse, konkursboet.
- 18 Konkursförvaltaren överklagade den dom som Gerechtshof 's-Hertogenbosch (Appellationsdomstolen i 's-Hertogenbosch) meddelat den 16 februari 2016 till den hänskjutande domstolen, Hoge Raad der Nederlanden (Nederländernas högsta domstol). Fortis anslutningsöverklagade och kritiserade appellationsdomstolen bland annat för att ha förklarat sig behörig att pröva konkursförvaltarens talan med stöd av förordning nr 1346/2000.
- 19 Den hänskjutande domstolen anser att det föreligger rimliga tvivel huruvida en Peeters/Gatzen-talan ska betraktas som en talan som endast regleras av de specifika reglerna för insolvensförfaranden och därför inte omfattas av tillämpningsområdet för förordning nr 44/2001.
- 20 Den hänskjutande domstolen hyser också tvivel om huruvida kvalificeringen av talan vid prövningen av behörigheten alltid är avgörande för vilket lands lag som är tillämplig på talan, så att behörighet och tillämplig lag alltid hänger samman i enlighet med artikel 4 i förordning nr 1346/2000.
- 21 Slutligen vill den hänskjutande domstolen få klarlagt – för det fall att det är nederländsk rätt som är tillämplig i sak, och följaktligen är tillämplig på en Peeters/Gatzen-talan – huruvida man vid bedömningen av om en viss handling är rättsstridig likväl, analogt med artikel 17 i förordning nr 864/2007 jämförd med artikel 13 i förordning nr 1346/2000, ska ta hänsyn till de ordnings- och säkerhetsbestämmelser som gällde på platsen för den påstått skadegrandande händelsen, såsom finansiella uppföranderegler för banker.

22 Mot denna bakgrund beslutade Hoge Raad der Nederlanden (Nederländernas högsta domstol) att vilandeförklara målet och ställa följande frågor till EU-domstolen.

- ”1) Om en konkursförvaltare, med stöd av det uppdrag att förvalta och avveckla konkursboet som denne ges i artikel 68.1 i konkurslagen, väcker en skadeståndstalan till förmån för samtliga borgenärer mot en tredje man på grund av att denne har skadat borgenärerna, och talan – om den bifalls – resulterar i att intäkterna från talan tillfaller konkursboet, omfattas då en sådan talan av undantaget i artikel 1.2 b i [förordning nr 44/2001]?”
- 2) Om fråga 1 besvaras jakande och den aktuella talan därför omfattas av [förordning nr 1346/2000], är den lag som ska tillämpas på denna talan i så fall lagen i den medlemsstat inom vars territorium insolvensförfarandet inleds, enligt artikel 4.1 i den förordningen, både vad gäller konkursförvaltarens rätt att väcka denna talan och vad gäller den materiella rätt som är tillämplig på fordran?
- 3) Om fråga 2 besvaras jakande, ska domstolen i den medlemsstat inom vars territorium insolvensförfarandet inleds i så fall, eventuellt analogt, ta hänsyn till
- a) artikel 13 i [förordning nr 1346/2000], såtillvida att den part som anspråket riktas mot kan invända mot en talan som väckts av konkursförvaltaren till förmån för samtliga borgenärer, genom att visa att partens tillvägagångssätt inte gör den ansvarig om bedömningen görs enligt den lag som skulle ha varit tillämplig på talan om det var en enskild borgenär, och inte konkursförvaltaren, som hade väckt skadeståndstalan,
- b) artikel 17 i [förordning nr 864/2007], jämförd med artikel 13 i [förordning nr 1346/2000], det vill säga, de ordnings- och säkerhetsbestämmelser som gällde på platsen för den påstått skadeståndsgrundande händelsen, såsom finansiella uppföranderegler för banker?”

Prövning av tolkningsfrågorna

Den första frågan

- 23 Den hänskjutande domstolen har ställt den första frågan för att få klarhet i huruvida artikel 1.1 och 1.2 b i förordning nr 44/2001 ska tolkas så, att en talan, såsom den i det nationella målet, om utomobligatoriskt skadestånd som väcks av en konkursförvaltare inom ramen för ett insolvensförfarande och som, om den bifalls, resulterar i att intäkterna från talan tillförs konkursboet, omfattas av begreppet privaträttens område i den mening som avses i artikel 1.1 i nämnda förordning och således faller inom tillämpningsområdet för den förordningen.
- 24 EU-domstolen har – med stöd av bland annat förarbetena till konventionen av den 27 september 1968 om domstols behörighet och om verkställighet av domar på privaträttens område (nedan kallad Brysselkonventionen), som ersatts av förordning nr 44/2001 – slagit fast att förordningarna nr 44/2001 och 1346/2000 ska tolkas på ett sådant sätt att alla luckor och all överlappning mellan de båda regelverken undviks. En talan som enligt artikel 1.2 b i förordning nr 44/2001 undantas från tillämpningsområdet för den förordningen av den anledningen att den rör ”konkurs, ackord och liknande förfaranden” omfattas således av tillämpningsområdet för förordning nr 1346/2000. Motsatsvis ska en talan som inte omfattas av tillämpningsområdet för artikel 3.1 i förordning nr 1346/2000 anses omfattas av tillämpningsområdet för förordning nr 44/2001 (dom av den 9 november 2017, Tünkers France och Tünkers Maschinenbau, C-641/16, EU:C:2017:847, punkt 17).
- 25 Domstolen har även påpekat att unionslagstiftarens avsikt, som framgår bland annat av skäl 7 i förordning nr 44/2001, har varit att ge begreppet privaträttens område i artikel 1.1 i den förordningen en vid definition och följaktligen att ge förordningen ett vitt tillämpningsområde. Däremot bör

tillämpningsområdet för förordning nr 1346/2000, enligt skäl 6 i den förordningen, inte ges en vid tolkning (dom av den 9 november 2017, Tünkers France och Tünkers Maschinenbau, C-641/16, EU:C:2017:847, punkt 18).

- 26 Domstolen har slagit fast att endast en talan som är direkt hänförlig till ett insolvensförfarande och har ett nära samband med detta är utesluten från tillämpningsområdet för Brysselkonventionen och dess efterföljare, förordning nr 44/2001 (se, för ett liknande resonemang, dom av den 22 februari 1979, Gourdain, 133/78, EU:C:1979:49, punkt 4, och dom av den 19 april 2012, F-TEX, C-213/10, EU:C:2012:215, punkterna 22 och 24). Det är följaktligen endast en sådan talan som omfattas av tillämpningsområdet för förordning nr 1346/2000 (se, för ett likande resonemang, dom av den 9 november 2017, Tünkers France och Tünkers Maschinenbau, C-641/16, EU:C:2017:847, punkt 19 och där angiven rättspraxis).
- 27 Detta kriterium, såsom det kan utläsas av domstolens praxis om tolkningen av Brysselkonventionen, har också upprepats i skäl 6 i förordning nr 1346/2000 för att avgränsa föremålet för den förordningen och har bekräftats genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/848 av den 20 maj 2015 om insolvensförfaranden (EGT L 141, 2015, s. 19), vilken dock inte är tillämplig i tiden (*ratione temporis*) i förevarande mål. Artikel 6 i sistnämnda förordning föreskriver att domstolarna i den medlemsstat inom vars territorium insolvensförfarandet har inletts ska vara behöriga att pröva en talan som är direkt hänförlig till insolvensförfarandet och har ett nära samband med detta.
- 28 Det avgörande kriteriet för EU-domstolen när den fastställer vilket område en talan tillhör är inte talans processuella sammanhang, utan dess rättsliga grund. I enlighet med det tillvägagångssättet ska det prövas huruvida den rättighet eller skyldighet som ligger till grund för talan hänför sig till de privaträttsliga regler som gäller i allmänhet eller till undantagsregler som är specifika för insolvensförfaranden (dom av den 4 september 2014, Nickel & Goeldner Spedition, C-157/13, EU:C:2014:2145, punkt 27, dom av den 9 november 2017, Tünkers France och Tünkers Maschinenbau, C-641/16, EU:C:2017:847, punkt 22, och dom av den 20 december 2017, Valach m.fl., C-649/16, EU:C:2017:986, punkt 29).
- 29 Att en talan väcks, efter inledandet av ett insolvensförfarande, av den förvaltare som utsetts inom detta insolvensförfarande och att förvaltaren handlar i borgenärernas intresse påverkar nämligen inte karaktären på talan, vilken är oberoende av att det pågår ett insolvensförfarande och fortfarande styrs av allmängiltiga materiella regler (se, analogt, dom av den 10 september 2009, German Graphics Graphische Maschinen, C-292/08, EU:C:2009:544, punkterna 31 och 33, och dom av den 4 september 2014, Nickel & Goeldner Spedition, C-157/13, EU:C:2014:2145, punkt 29).
- 30 Vidare är det enligt domstolens praxis styrkan i sambandet mellan en talan vid domstol och insolvensförfarandet som är avgörande för huruvida undantaget i artikel 1.2 b i förordning nr 44/2001 är tillämpligt (dom av den 9 november 2017, Tünkers France och Tünkers Maschinenbau, C-641/16, EU:C:2017:847, punkt 28 och där angiven rättspraxis).
- 31 I förevarande fall framgår det för det första av begäran om förhandsavgörande att en Peeters/Gatzen-talan, som tilläts för första gången av Hoge Raad der Nederlanden (Nederländernas högsta domstol) genom dom av den 14 januari 1983, får väckas av en konkursförvaltare i borgenärskollektivets intresse inom ramen för dennes övergripande uppgift enligt den nationella konkurslagstiftningen, det vill säga att förvalta och avveckla konkursboet. För det andra ska det konstateras att intäkterna från en sådan talan, om den bifalls, tillfaller konkursboet till förmån för hela borgenärskollektivet, för att sedan fördelas enligt reglerna för utdelning i konkursen. När en domstol prövar en sådan talan, som väckts under ett pågående insolvensförfarande, finns det dessutom inte anledning att utvärdera varje enskild borgenärs ståndpunkt, och den tredje man mot vilken talan förs kan inte göra gällande samma invändningar mot konkursförvaltaren som denne tredje man hade kunnat anföra gentemot var och en av borgenärerna individuellt.

- 32 Domstolen konstaterar att alla de kännetecken för en Peeters/Gatzen-talan som nämnts i punkten ovan är en del av det processuella sammanhang som denna talan ingår i. Om en sådan talan väcks under ett pågående insolvensförfarande är det konkursförvaltaren, inom ramen för sitt uppdrag att förvalta och avveckla konkursboet i enlighet med den nationella konkurslagstiftningen, som väcker denna talan i hela borgenärskollektivets intresse, och följaktligen tillfaller intäkterna från talan boet.
- 33 Vidare utgör, enligt vad som framgår av de handlingar som getts in till domstolen, konkursförvaltarens talan mot Fortis en talan om utomobligatoriskt skadestånd. Syftet med en sådan talan är således att Fortis ska hållas ansvarigt på grundval av ett åsidosättande av bankens kontrollskyldigheter, enligt vilka den borde ha nekat PI att ta ut 550 000 euro i kontanter, ett åsidosättande som enligt konkursförvaltaren åsamkade borgenärerna skada.
- 34 På grundval av dessa omständigheter tycks en sådan talan ha sin grund i privaträttens allmänna regler och inte i undantagsregler som är specifika för insolvensförfaranden.
- 35 Slutligen konstaterar domstolen att även om det just i det nationella målet föreligger ett obestriddigt samband med insolvensförfarandet, eftersom det är fråga om en talan väckt av konkursförvaltaren i borgenärernas intresse, skulle en sådan talan likväl, såsom framgår av de handlingar som getts in till EU-domstolen, kunna väckas av borgenärerna individuellt, antingen före, under eller efter insolvensförfarandet.
- 36 Under dessa omständigheter, och såsom generaladvokaten påpekat i punkt 68 i sitt förslag till avgörande, kan en sådan talan som den som är i fråga i det nationella målet, som dels kan väckas av borgenären själv och alltså inte hör till konkursförvaltarens exklusiva behörighetsområde, dels är oberoende av om ett insolvensförfarande inleds, inte anses vara direkt hänförlig till insolvensförfarandet och ha ett oupplösligt samband med detta.
- 37 En sådan talan grundar sig således inte på undantagsregler som är specifika för insolvensförfaranden, utan tvärtom på privaträttens allmänna regler. Den faller därför inte utanför tillämpningsområdet för förordning nr 44/2001.
- 38 Mot denna bakgrund ska den första frågan besvaras på följande sätt. Artikel 1.1 och 1.2 b i förordning nr 44/2001 ska tolkas så, att en talan, såsom den i det nationella målet, om utomobligatoriskt skadestånd som väcks av en konkursförvaltare inom ramen för ett insolvensförfarande och som, om den bifalls, resulterar i att intäkterna från talan tillfaller konkursboet, omfattas av begreppet privaträttens område i den mening som avses i artikel 1.1 i nämnda förordning och således faller inom den förordningens materiella tillämpningsområde.

Den andra och den tredje frågan

- 39 Den andra och den tredje tolkningsfrågan har endast ställts för det fall att domstolen skulle finna att en sådan talan som den i det nationella målet omfattas av undantaget i artikel 1.2 b i förordning nr 44/2001. Det är därför inte nödvändigt att besvara dessa frågor.

Rättegångskostnader

- 40 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (första avdelningen) följande:

Artikel 1.1 och 1.2 b i rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område ska tolkas så, att en talan, såsom den i det nationella målet, om utomobligatoriskt skadestånd som väcks av en konkursförvaltare inom ramen för ett insolvensförfarande och som, om den bifalls, resulterar i att intäkterna från talan tillfaller konkursboet, omfattas av begreppet privaträttens område i den mening som avses i artikel 1.1 i nämnda förordning och således faller inom den förordningens materiella tillämpningsområde.

Underskrifter